

10.Χαμένα όνειρα (la solitudine)

Ανοίγω το παραθυρό μου αδιάφορα
και ξέρω τι θα δω γι' άλλη μια φορά
και ψάχνω μες το πλήθος πρόσωπα γνωστά
την ώρα μου κι αν χάνω δε με νοιάζει πια
Χαζεύω τ' όμορφο γαλάζιο τ' ουρανού
και βλέπω στο περβάζι του παραθυριού
να κάθει' ένα σπουργιτάκι ξαφνικά
μικρούλι τρομαγμένο με κοιτά

Σπουργιτάκι μου τι θες
σπουργιτάκι μου μην κλαίς
κι αυτό δειλά μου απαντά
πως έρχετ' από μακριά
πως είδε πόνο μοναξιά
ανθρώπους μες την ερημιά
απελπισμένα να ζητούν
αγάπη λίγη ζεστασιά
χαμένα όνειρα να να να

Μαζί του βρίσκομαι τώρα και 'γω ψηλά
πετάμε κι είναι όλα τόσο μαγικά
μα ένας δυνατός αέρας μας χτυπά
και πέφτουμε πάνω απ' τα σπίτια χαμηλά
Δεν το πιστεύω πως θα έφτανε εκεί
η απανθρωπιά το μίσος η καταστροφή
όσα μου είχες πει τα βλέπω καθαρά
και είναι τόσο κρίμα όλ' αυτά

Σπουργιτάκι μου μην κλαίς
το ξέρω πως εσύ δε φταίς
ίσως να έρθει ο καιρός
που δε θα υπάρξουνε ξανά
ο πόνος και η μοναξιά
άνθρωποι μες τη ερημιά
απελπισμένα να ζητούν
αγάπη λίγη ζεστασιά

Ξυπνάω βιαστικά
και μια φωνή τόσο δυνατή
μου λέει πως μπορώ ν' αγκαλιάσω
ολόκληρη τη γη

Σπουργιτάκι μου μην κλαίς
το ξέρω πως εσύ δε φταίς
ίσως να έρθει ο καιρός
που δε θα υπάρξουνε ξανά
ο πόνος και η μοναξιά
άνθρωποι μες τη ερημιά
απελπισμένα να ζητούν
αγάπη λίγη ζεστασιά

Σπουργιτάκι μου μην κλαίς
το ξέρω πως εσύ δε φταίς
ίσως να έρθει ο καιρός
που δε θα υπάρξουνε ξανά
ο πόνος και η μοναξιά
άνθρωποι μες τη ερημιά
απελπισμένα να ζητούν
αγάπη λίγη ζεστασιά
χαμένα όνειρα